

VIHARNIK

Letnik XXXI – april 2006, št. 2
ISSN 1318-9484

Vsebina:

Na občnem zboru so bili izvoljeni novi člani	1
Predstavitev nove predsednice društva	1
Moj pogled	3
Za začetek en majhen zidak	4
Jurčičeva pot – prepustiti ali obdržati!?	5
Prispevki o opravljenih izletih	6
Izlet na Sv. Lovrenca nad Hrušico	6
Naravovarstveni kotichek: Zdaj je čas za čemaž	7
Obvestila in pisemski kotichek	8

Iz viharniškega izleta:
cerkvica Sv. Lovrenca

Izdaja Planinsko društvo Viharnik, Gregorčičeva 20 Ljubljana.

Pošiljanje člankov in drugih prispevkov: Nevenka Kanduč, Pot v Čeželj 2, 1231 Ljubljana - Črnuče,
e- pošta: nevenka.kanduc@email.si

Uredila: Nevenka Kanduč, lektorirala: Alenka Malešič

PLANINSKO DRUŠTVO

Na občnem zboru so bili izvoljeni novi člani za posamezne zadolžitve

Dne 24. marca 2006 je bil volilni občni zbor Planinskega društva Viharnik, na katerem smo prisotni člani v celoti potrdili predlagani dnevni red, sprejeli vsa predložena poročila organov društva, podelili priznanja in razrešili člane dosedanjega upravnega odbora in drugih delovnih teles ter izvoli nove člane.

Ob tej priložnosti se v imenu vseh članov društva zahvaljujem dosedanjim članom upravnega odbora, članom vseh drugih odsekov za požrtvovalno in marljivo delo v preteklem mandatnem obdobju. Še posebna zahvala gre nekaterim članom, ki so svoje delo opravljali že več mandatnih obdobj, mnogi dosednji člani pa so pripravljene določene naloge opravljati tudi v prihodnje, saj je premalo prostovoljcev, ki bi bili voljni prevzeti določene obveznosti.

Novi člani **upravnega odbora** Planinskega društva Viharnik so:

- Mag. Anica Popovič, predsednica
- Marjan Potisek, tajnik društva in načelnik markacijskega odseka
- Silva Kenda, blagajničarka
- Nevenka Kanduč, urednica glasila
- Breda Jančar, načelnica komisije za varstvo gorske narave
- Grega Rihar, koordinator vodnikov
- Uroš Lomšek, mentor najmlajših

Dosedanji način dela društva je bil organiziran tako, da je tajnik opravljal tudi naloge v zvezi z organizacijo izletov in distribucijo glasila. Po vsebini gre za zelo obsežne in odgovorne naloge, zato je bilo na upravnem odboru dne 7.2.2006 sklenjeno, da se omenjene naloge razdelijo na dva člana. Tako je sprejem prijavn in naročanje prevozov za izlete prevzela naša dosedanja dolgoletna tajnica Marinka. Prijave za izlete boste torej tako kot doslej sporočali:

- Marinki Petančič Jecelj, organizatorki izletov

na telefonski številki: 232 81 38
041 801 538.

Člani preostalih odborov in delovnih teles pa so naslednji:

Nadzorni odbor:

Cecilija Pavlin, predsednica
Matic Žgajnar, član
Franci Slana, član

Odsek za varstvo gorske narave:

Breda Jančar, predsednica
Marko Selan, član
Helena Tepina, članica
dr. Helena Hren Vencelj, članica
dr. Tone Strojina, član
Boris Tkačik, član

Uredniški odbor:

Nevenka Kanduč, urednica
Gregor Rihar, urednik interneta
Bine Mlač, član
Alenka Malešič, lektorica

Markacijski odsek:

Marjan Potisek, načelnik
Boris Tkačik, markacist

Častno razsodišče:

Milojka Modrijan, predsednica
Edo Gaspari, član
Tone Doma, član

Novim članom upravnega odbora, kakor tudi vsem članom delovnih teles, želim v novem mandatnem obdobju čimbolj uspešno delo, vsem Viharnicam in Viharnikom pa, da bi vsak po svojih močeh prispeval k dobremu sodelovanju v društvu ter da bi se čim pogosteje srečevali na naših izletih.

Urednica

Predstavitev nove predsednice društva

Imamo novo predsednico planinskega društva go. mag. Anico Popovič in verjetno mnoge člane zanima, kakšen je njen pogled na delovanje društva, kakšni so njeni načrti dela za prihodnje obdobje ter njeni osebni pogledi na pohodništvo. S tem v zvezi sem jo zaprosila za krajši razgovor, na katerega se je z veseljem odzvala. Pa pogledimo, kaj je povedala za naše glasilo.

Najprej še enkrat iskrene čestitke ob izvolitvi za predsednico planinskega društva Viharnik. Za uvod bi vas vprašala, kako bi se z nekaj stavki sama predstavila?

Hoja v naravo, planinarjenje je bil zame vedno prijeten izziv glede na mojo osnovno profesijo, ker sem vsa leta delala v

pisarniškem poklicu. Deset let sem delala kot sodnica, nekaj manj kot deset let v gospodarstvu, razliko do vse ostale delovne dobe, te imam 43 let, pa sem pridobila z opravljanjem funkcij v vladi in kot družbena pravobranilka. Hojo v naravo sem nujno potrebovala zaradi raznih stisk, ki sem jih doživljala pri svojem delu. V naravi sem se sprostila in našla tudi kakšen odgovor oz. rešitev, ki sem jo iskala.

Ali načrtujete kot predsednica društva kakršnekoli spremembe glede na dosedanje delo in prakso?

Najprej bi se rada zahvalila dosedanji predsednici in dosedanji tajnici našega društva za prizadevno delo. Menim, da na občnem zboru hvaležnost članov ni prišla dovolj do izraza, nismo se dovolj prepričljivo zahvalili članom upravnega odbora za vso opravljeno delo, za pripravo dobrega programa izletov. To želim popraviti sedaj. Bila sem pod vtisom razprav o tem, kaj storiti v našem društvu, da bi bila naša hoja in samo druženje še boljše. Bili smo kritični, vendar menim, da je to dobro, saj je treba reči tudi o problemih kakšno besedo.

Glede dosedanjega načina delovanja društva v osnovi ne mislim ničesar spreminjati. Morda bom skušala doseči večjo fleksibilnost pri uresničevanju sprejetih programov, kar bi temeljilo na večji prilagodljivosti izvedbe izletov, saj kot vemo, je realizacija izletov mnogokrat vezana na vremenske in druge razmere oz. je odvisna tudi od drugih, nepredvidenih okoliščin. Želim si, da noben od načrtovanih izletov ne bi odpadel. Je pa tudi res, da smo najbolj zvesti pohodniki prav starejši in da bo pri izvedbi programov treba s tem računati. Tako ne vem ali nismo vsi že za »brko« izlete in ali ne bi bilo smiselno posebej označevati le pohodov v visoke skalovne vršace oz. drugih zahtevnejših pohodov.

Na občnem zboru je bilo izraženo mnenje, da je organizirano pohodništvo v krizi. Ali se s tem mnenjem strinjate?

Po mojem mnenju samo pohodništvo ni v krizi. V krizi je pohodništvo, ki ga vodijo ljubiteljski vodniki oz. vodniki, ki za vodenje skupin niso posebej plačani. Ljudje vse bolj potrebujejo naravo. V našem društvu pohodništvo še ni v krizi.

Kaj bi bilo treba po vašem mnenju storiti, da bi okrepili naše vrste in pridobili nove člane, predvsem mlajše?

Mislím, da si moramo tu naliti čistega vina. Mlajših verjetno v naše vrste ne bomo pridobili, razen kolikor ne bodo naši člani povabili v društvo svoje otroke in vnuke. Menim, da društvo kot tako nima veliko možnosti privabljati ljudi, če sami ne želijo

organiziranih pohodov v naravo. Kljub temu ne zavračam možnosti privabljanja kot so osebni stiki ter animacije prek plakatov, raznega tiskanega gradiva, internetnih strani ipd. To nikoli ne škodi, sama pa dvomim v večji uspeh.

Iz statistike društva izhajajo, da imamo okrog 240 članov, izletov pa se aktivno udeležuje le okrog 70 članov. Kako bi vzpodbudili tudi ostale člane, da bi bili aktivnejši?

Vesela bom, če se število članov ne bo nič zmanjšalo! Vsakdo, ki je član društva šteje, čeprav se aktivno ne udeležuje izletov. Tudi takšni člani čutijo pripadnost društvu. Pridružili se nam bodo, ko bo kakšen izlet pisan prav na njihovo kožo in ko bodo čutili potrebo, da se nam pridružijo. Lepo se je namreč družiti tudi samo na novoletnih društvenih shodih in na manj zahtevnih poteh.

Navsezadnje menim, da je treba upoštevati tudi finančni položaj naših članov. Imamo veliko upokojencev. Kakšne so višine pokojnin je znano, po drugi strani pa so stroški izleta za marsikaterega člana že pomemben izdatek, na katerega mora računati.

Razmišljam pa tudi o anketi, ki bi jo izpolnili naši člani in sicer, da bi povprašali, kakšnih izletov si želijo, kaj jim pri posamezni izvedbi ni bilo všeč, katerih podatkov o izletih si še želijo pridobiti in nenazadnje, da bi navedli kaj jim je pri posamezni organizaciji izleta všeč in kaj je vredno pohvale.

Sedaj pa še nekaj bolj osebnih podatkov in mnenj. Koliko časa ste že članica društva Viharnik?

Najmanj 10 let. Koliko natančno pa ve le Marinka.

Ali vam je bila ljubezen do gora položena že v zibko, kot radi rečemo?

Rojena sem v Beli krajini, v Poljanski dolini ob Kolpi, kjer ni gora, so le zeleni grički, tam še vinske trte ni. Občudovanje planin in ljubezen do pohodništva sem si privzgojila zaradi sprostitev po delavnikih v pisarni, kot sem že na začetku povedala. Je pa tudi res, da prihaja ljubezen do gora s tem, ko hodiš v gore, jih vidiš in občuduješ. Vsak opravljeni izlet oz. pohod v gore je nov izziv za drugi izlet. Tudi v samem društvu Viharnik je nekaj ljudi, ki so me navdušili za gore in so bili pri tem zelo širokogrudni. Upoštevali so moje fizične zmogljivosti in nemalokrat izvabili iz mene več, kot sem sama mislila, da zmorem.

Katerega vzpona ne boste nikoli pozabili, zaradi pozitivne ali negativne izkušnje ali druge dogodivščine?

Res mi je ostal v globokem spominu vzpon, ki ga je vodila naša pokojna vodnica Nada Mlač in sicer v zahodne italijanske Alpe na tako imenovano turo »pot stoletnice«. Vzpon se je odvijal nasproti gore Montaž. V enem dnevu smo morali premagati preko 2000 m višinske razlike. Pot nas je vodila preko prepadov, skalnatih previsov, planinskih lestev ter jeklenic. Bilo je poleti, tako da je svoje dodala še vročina. Po srečnem vzponu je sledil še nemogoči spust. Na koncu se je vse srečno končalo za vse.

In za zaključek, kakšno je vaše osebno priporočilo pohodnikom?

Menim, da človek v gorah ni nikoli dovolj previden. Paziti mora na vsak korak, v primeru neugodnih in spremenljivih vremenskih okoliščin pa še toliko bolj. Če človek oceni, da česa ne bo zmož, naj raje pravočasno odneha. Ne sme precenjevati svojih zmožnosti. To seveda ne prid v poštev pri »brko« turah (odnehanje namreč).

Meni osebno nudi hoja v gore veliko prijetnih trenutkov in veselje ob druženju s somišljeniki. Ob koncu same ture pa čutim zadoščenje nad premaganim izzivom in veselim se druženja ob koncu izleta. Pa srečno!

Hvala za pogovor.

Urednica

Moj pogled

Tako, občni zbor je za nami, vse se je pričakovano izteklo: izvoli smo novo vodstvo in klobase pojedli. Potek zbora je bil običajen - nekateri so poslušali, nekateri napol, nekateri pa sploh ne - vse se je zgodilo skorajda mimogrede. Kar je mene osebno malce razžalostilo. Nihče se ni čutil "dolžnega", da bi se zahvalil prejšnjemu upravnemu odboru - še posebej predsednici prof. dr. Heleni Hren Vencelj, ki je mandat prevzela z veliko mero veselja in upanja za še boljše delovanje celotnega društva. In seveda sem bila tudi jaz z njo enakih misli in določenih želja. Vendar nama ni uspelo v celoti, nekatere stvari pa je Helena le uspela spremeniti - v času njenega predsedovanja. Kako bo vnaprej, pa je stvar novega upravnega odbora. Heleni se na tem mestu zahvaljujem za njeno delo v društvu - prepričana sem, da je njen trud del članstva opazilo. Upam tudi, da ste vsaj tisti, ki kolikor toliko redno hodite na naše izlete, opazili

moje delo, čeprav je na zboru bilo glede mojega nadaljnjega dela izpadlo zame negativno oziroma sploh ni bilo obrazloženo. Počutila sem se zelo nelagodno, da sem morala sama opozoriti predsedujočega zboru, da obrazloži moje nadaljnje sodelovanje v društvu. Izvolili smo novega tajnika, do pridobitve novega človeka ali drugačne organizacije, bom jaz še naprej opravljala dela organiziranja izvedbe izletov (prijave, prevozi ...). S tem sem seveda razbremenjena drugih del in skrbi, ki sem jih imela vsa prejšnja leta. Opravljala sem dela, ki niso bila obveza tajnice, od skrbi za izlete, vsa administrativna dela za celotno društvo, sodelovanje z vodniki, z PZS, MDO, vodenje kartoteke članstva, vodenje evidence naslovov prejemnikov našega glasila, obveščanja o spremembah izletov, razen uvodnika (in morda še kakšnega članka) sem skrbela za gradiva za objavo ter med drugim tudi razpošiljala glasilo - seveda iz parlamenta, ker sem bila tam dolgo let v službi in smo ostali v prijateljskih stikih, da mi je bilo to delo omogočeno. Ni pa bila to dolžnost parlamenta, kot tudi ne Marij-a Geča za pobiranje članarine, kot to nekateri mislijo.

Ker sem dolgoletna članica društva, sem vse delo opravljala z veseljem in ponosom, razen v zadnjem času, ko sem videla, da nekaterim moj trud nič ne pomeni in je celo deležen kritike - upravičene ali ne - o tem bi se dalo diskutirati. Zadnje leto smo na vsaki seji upravnega odbora spreminjali oziroma popravljali sklepe, sprejete na prejšnji seji. Naveličala sem se tega brezplodnega nasprotovanja in tudi prejšnjo predsednico je minila prvotna zagnanost. Jo popolnoma razumem. Pa da ne bo narobe razumljeno, nikogar ne kritiziram, še zlasti ne člane UO. Res, da so bili nekateri na sejah le navzoči in se niso spuščali v brezplodno razpravljanje o isti zadevi. Najbrž mora biti tako, če smo predolgo skupaj eni in isti ljudje.

Upam, da se boste naših izletov z veseljem udeleževali in s tem upravičili naše delo. Vem, da komu ni prav, da se po končanem izletu ustavimo v gostilni, vendar se glede naročila hrane vsak odloča sam - to ni obvezno in tudi ne nobena sramota, če se družimo samo ob kozarčku ali kavi. Kar se tiče plačila stroškov prevoza, pa se ne da nič storiti, dokler bomo organizirali prevoze. Verjemite mi, da so naši prevozi kolikor toliko ugodni glede na cene javnih prevozov. Vedno se pozanimam, kolikšna bi bila cena javnega prevoza in ni nič manjša, ravno nasprotno. Razen vlaka, seveda. Z vožnjo z vlakom (tudi avtobusom) pa smo omejeni glede izbire izletov in ne bi imeli tako obsežnega programa. Letošnje leto bomo morali pač

vzeti vse skupaj v zakup, morda bo novo vodstvo ustvarilo boljše in ustrežnejše pogoje za udeležbo na izletih. Fino bi bilo, da se vsi skupaj potrudimo za izboljšanje in smo malo bolj blagi pri kritiki. Glejte, vso leto smo iskali ljudi, ki bi bili pripravljene delati, pa ni bilo ustreznega odziva. Za uspešno delo pa smo potrebni vsi člani. Želim si, da bi ev. nesoglasja razrešili z menoj in ne s pripombami med člani, ker se iz teh pripomb izcimi veliko več, kot je bilo najprej rečeno.

Sporočajte svoje predloge za izlete za naslednje leto. Pa tudi pišite v naše glasilo, tega bo zelo vesela urednica Nevenka. Lahko o naših izletih ali pa kaj drugega, kar ste na planinskih poteh doživeli.

Pa srečno!

Marinka Petančič Jelc

Za začetek en majhen zidak

Na zadnjem občnem zboru je bilo izrečeno nekaj predlogov glede povečanja članstva v PD Viharnik, še posebej pa je bila večkrat omenjena pomladitev društva. Nekdo je celo predlagal, da bi poskusili v državni upravi narediti nekakšno reklamo, s katero bi privabili nove člane. Hkrati je bilo je podano še nekaj drugih predlogov, vendar nihče ni predstavil oziroma vsaj površno nakazal kakšne vzroke za sedanje stanje, torej o tem, kaj se v stvarnosti dogaja in kaj vse bi bilo še možno storiti. Morda zato ne bi bilo napak, če bi prav v Viharniku poskusili z uporabnimi zamislami (idejami) poiskati še kakšna drugačna pota. O teh nelahkih problemih, ki zadnja leta zadevajo negativna gibanja članstva, zlasti podmladek, sem tudi sam večkrat razmišljal in se v mislih vprašal, kaj se zdaj dogaja z našo družbo nasploh. Saj ne da ne bi zaznal ali poznal te nove težnje, učeno bi jim rekli entropija (težnja -k propadu), ampak me v našem primeru kljub vsemu bolj zanima iskanje poti iz obstoječe zagate. Prav tako si nisem še povsem na jasnem, zakaj so druženje, organizirani izleti, planinska šola in mnoge druge dejavnosti toliko izgubile na svoji privlačnosti.

Kakorkoli že, z jamranjem se ne pride daleč, zato se mi zdi, da bi bilo boljše, če bi poskusili zbrati čimveč različnih, predvsem pa uporabnih zamisli, jih skupaj pretresli ali prevetrali, take, ki so sprejemljive oziroma uresničljive pa umestili v naše programe dela.

Zato bom natresel le nekaj predlogov, ki jih imam ta trenutek pri roki, a najprej bi postavil eno vprašanje: zakaj nimamo v DZ ali kakšnem ministrstvu oglasno tablo, na

kateri bi lahko predstavili naše programe dela, z barvnimi fotografijami in krajšimi članki pa opravljeno delo, v prvi vrsti lepe izlete. Nekako vzporedno s tem gre naša spletna stran, kateri bi morali posvetiti več resnosti, poleg tega pa bi morala biti karseda ažurna. Vendar bi morali tiste, ki še niso „naši“, a bi jih želeli pridobiti (zanimirati), najprej nevsiljivo informirati, da jo imamo in naj si jo le ogledajo. V isti sapi pa jim reči, če jih pač stvar zanima, kje ali pri komu naj se oglasijo, da bodo izvedeli še kaj več. Naslednja stvar, ki bi morda pritegnila, bi recimo lahko bil en Viharnik s tematiko, ki bi v celoti orisala našo bogato dejavnost, brezplačno pa bi ga podelili na določenih mestih v državni upravi. Vendar jih ne bi smeli deliti na slepo. Tukaj ne bi razpredal o tehničnih podrobnostih, poudaril bi le, da je razmislek v tej smeri prav tako potreben in zaželen. Ob tem bi se rad dotaknil naših izletov. Kazalo bi, da poleg klasike, se pravi izletov, ki jih določeno število dejavnih članov zanima in se jih redno udeležujejo, poiskati še kakšna druga pota. Naj jih samo nekaj nakažem in odprem nekoliko širšo razpravo. Tako, na primer, v Karniji poznam kar nekaj sotesk (kanjonov), ki bi bile vredne obiska in so za vsakogar prava mala pustolovščina. Dobro bi bilo tudi, da enkrat na leto opravimo kako enodnevno ali dvodnevno (visoko)gorsko krožno pot (Civetta, Pelmo, Tofana di Rozes, okoli Cogliansa v Karnijskih Alpah). Seveda našli bi jih tudi v Zahodnih Julijcih.

Morda pa bi lahko kakšna skupina bolj vztrajnih in zagnanih vsako leto prehodila po delih neko visokogorsko povezovalno planinsko pot. Sam bi na primer vodil po Karnijski visokogorski poti, Poti tišine in še bi se tega našlo. Slabo tudi ne bi bilo, če bi spet oživili enotedenske tabore pod šotori. Spomnim se, da je za tistega v Misurini (osrčje Dolomitov) vedno bilo dosti prijav in da je tam več kot dovolj tur za bolj ali manj zahtevne planince. Povrhu pa še tako drago ni.

Ker poznam precejšnje število alpskih ledenikov, vem, da bi se na varni razdalji dalo hoditi ob njih po nadelanih poteh in bi tudi na ta način marsikdo videl njemu nedostopne alpske vršace.

Spomnim se, da sem nekajkrat omenil izlete „last minute“ (zadnji trenutek, minuto) - ljudi s „seznama“ pokličem in tisti, ki bi se odločil, da gre, bi »spakiral« in čez dve uri šel z menoj na turo. Organiziral(i) bi jih vsaj nekajkrat na leto, denimo takole za popestritev utrudljivega dolinskega življenja. No, tu bi veljalo prej urediti organizacijo zbiranja udeležencev in logistiko prevozov. Zagotovo so taki izleti za tiste, ki premorejo nekaj pustolovskega duha in vsakokrat brez

zapletanja uporabljajo besede: Evo me čez nekaj minut!

So pa še druge možnosti. Letos sem bil dvakrat z otroki v zimskih gorah in zato sem vse bolj prepričan, da bi tudi starejši prišli na marsikateri zasnežen in sončen vrh (npr. Slemenova špica nad Vršičem, Veliki vrh nad Kofcami). Tudi kakšna pozno-jesenska divja ferata (zavarovana plezalna pot) ali obisk visokogorske krnice po brezpotjih z vložki lahkega plezanja po skalnem pečevju (npr. Velika dnine, za Široko pečjo) dobro dene za take, ki jim še ni povsem usahnil adrenalin. Pred nekaj leti so se odlično obnesli vzporedni izleti: manj zahtevna skupina je hodila pod vznožjem gore ali po planoti, bolj zagnani pa so se zagnali v strmine.

Na končam z letošnjo Glinščico, ki resda ni uspela, čeprav v zimskih mesecih nudi več možnosti. Lahko se podamo po lažji ali težji veliki zanki, lahko jo malce „zapletemo“, skratka, lahko si ogledamo Glinščico najmanj na deset načinov.

Bine Mlač

Jurčičeva pot – prepustiti ali obdržati!?

V počastitev 150 letnice Jurčičevega rojstva in 100 letnice ustanovitve Slovenskega planinskega društva, je naša izletniška sekcija pod vodstvom tedanje načelnice Ruže Tekavec, ustanovila Jurčičevo pot, ki teče od Višnje Gore prek Polževega na Muljavo in se izvaja vsako leto na prvo soboto v mesecu marcu.

Prvi pohod po Jurčičevi poti je bil izveden v letu 1994 s pomočjo PD Grosuplje, Aktiva kmečkih žena občine Ivančna Gorica ter turističnih delavcev na območju Upravne enote Grosuplje. Štiri leta, to je do vključno četrtega pohoda v letu 1997 so bili organizatorji pohoda isti, s tem, da je PD Grosuplje v tem letu odpovedalo svojo udeležbo.

V letu 1998 je župan Občine Ivančna Gorica g. Jernej Lampret pismeno obvestil naše planinsko društvo, da »izvršujoč voljo njihovih občanov, prevzema občina izvedbo Jurčičevega pohoda«. Obrnili smo se na Planinsko zvezo Slovenije za pojasnilo o tem prevzemu in dobili odgovor, da Občina ne more biti prevzemnik planinske poti, temveč le drugo planinsko društvo. Zato so v istem letu v Višnji Gori ustanovili planinsko društvo POLŽ, ki pa ni pokazalo nikakršne želje po prevzemu omenjene poti in s tem seveda tudi vseh nalog, ki so povezane z organizacijo pohoda.

Do aktivnega sodelovanja med Viharnikom in Polžem ni prišlo vse do letošnjega leta. Prepričani pa smo, vsaj tisti, ki smo aktivni pri organizaciji pohoda, da si marsikdo v organizacijskem odboru pohoda želi izriniti Viharnik. To je opazno tako pri zgibanki z opisom planinske poti, ki smo jo sami sestavili leta 1994, iz katere so bile odstranjene pohodniške fotografije ter ime PD Viharnik, kot tudi izbris imen ustanoviteljev na smernih tablah Jurčičeve poti. Opazno je tudi na novinarski konferenci ob vsakoletnem pohodu, ko nihče ne omeni Viharnika kot soorganizatorja.

Pred vsakoletnim pohodom markacisti našega društva ob pomoči nekateri planincev in planink iz našega društva prehodijo celotno pot ter zamenjajo smerne table, ki so tega potrebne. Ponavadi je to v visokem snegu in mrazu. Na sam dan pohoda ponavadi isti člani med 6.00 in 13.00 uro dežurajo na kontrolnih točkah pohoda in žigosajo pohodne dnevnik. Kontrolne točke so na startu v mestnem središču v Višnji Gori, na Polževem in na cilju na Jurčičevini na Muljavi; pri tem sodeluje osem do deset članov našega društva.

Viharniki smo vseh trinajst pohodov organizirali z zavestjo, da vsem pohodnikom iz domovine in tujine nudimo užitek pri pohodu po lepotah dolenske pokrajine. Delali smo z veseljem, vendar je prišel čas, da resno premislimo, kako naprej. Tisti, ki smo doslej delali smo se omenjenega »šikaniranja« naveličali in bomo z veseljem prepustili delo ljubiteljem pohodništva v našem ali drugem planinskem društvu.

V začetku aprila letos mi je predsednica Meddruštvenega odbora ljubljanskih planinskih društev na Zboru markacistov povedala, da ima planinsko društvo Polž novo upravo in da si želi prevzeti Jurčičevo pot. Povedala je tudi, da nam bodo poslali pisno ponudbo. Predvsem zaradi take ponudbe, je nastal ta članek. Sedaj imate vsi Viharniki priložnost, da sporočite svoje mnenje. V kolikor se boste odločili, da njihovo ponudbo sprejmemo, bo naš Upravni odbor to mnenje zastopal na pogovorih med obema društvoma.

Vaša mnenja lahko pošljete pisno na naslov društva, lahko jih pošljete po e-mailu pa tudi po telefonu lahko poveste svojo odločitev. Vsa vaša sporočila bom kot tajnik društva sporočil članom upravnega odbora na redni seji le tega.

Naslov: PD Viharnik, Gregorčičeva 20, Lj.

e-pošta: mpotisek@mail386.com

telefon: 041 898 301

Pa pohitite! Naslednja seja Upravnega odbora bo 16. maja in nato še 6. junija 2006.

Marjan Potisek

Prispevki o opravljenih izletih

Bili smo ...

Bogensperk - Stična

Bil je lep zimski dan in četica dvajsetih pod vodstvom priljubljenega vodnika Boruta je krenila novim lepotam naproti. Najprej ogled gradu, pred kipom Valvazorja skupinsko gasilsko fotografiranje, potem pa na pot proti Javorju. Borut nam je pripravil presenečenje, ko nas je seznanil s kiparjem Bojanom Stinetom in smo si z njegovo razlago ogledovali precejšnjo bero kipov - zlasti motiviko konjev. Kar precej časa smo namenili temu ogledu, g. Bojan Stine je vsakemu udeležencu ob slovesu podaril spominek. Čas nas je že priganjal in napotili smo se proti cerkvi Sv. Lamberta in nato vstopili v prijazno domačijo Pavle Jefim na Pristavi na okrepčilo.

Jurčičev pohod

Tradicionalnega pohoda so se naši člani udeležili individualno, eni z vlakom, drugi z osebnimi avtomobili. Na kontrolnih točkah pa so delovali naši stalni neutrudni člani.

Blegoš

Grozno veliko snega - vsaj del udeležencev je videlo tako. In občutilo tudi. Eni so se vzpenjali po strmi poti (tudi pogumna Helena), drugi pa smo do kočice gazili po desni strani Blegoša. Čeprav se je zelo ugrezalo, smo vsi srečno prišli do kočice, ki se je komaj videla iz snega - kot v pravljici. Povratek pa tudi ni bil nič boljši - paziti je bilo treba na vsak korak, da ni bil preglobok. Uspelo nama je vseeno, a ne Zlata?

Zabukovica - Rodnica

Namesto zasnježene Klemenče jame, nas je Borut popeljal na poti brez snega - za kar smo mu bili zelo hvaležni. Še zlasti njegovi planinski kolegi Štefki, ki mu je pomagala pri vodenju po nam neznanih poteh. Imeli smo se fajn, pa še regrat smo si nabrali. Štefka je res prava planinska prijateljica. Upam, da se ima lepo na planinskem popotovanju.

Sv. Lovrenc nad Hrušico

Topel dan, zgovorni šofer Jože, steza strma, sopihanje nekaterih, neutrudni Tomo prvi na vrhu, pogledi lepi. Vodnik Andrej je zaukazal daljši počitek pri zaklenjeni cerkvi. Vračali smo se po drugi strmi stezici v dolino, kjer nas je čakal prevoz. Pa še obisk na domu pri prejšnji predsednici - prijazni Heleni, potem pa domov.

* * *

Vmes, seveda, je bilo še nekaj individualnih planinskih izletov.

Marinka Petančič J.

Izlet na Sv. Lovrenca nad Hrušico

Na velikonočno soboto se nas je pred halo Tivoli zbralo skupaj z vodnikom Andrejem devet pohodnikov. Marinka, Anica, Zvonka, Helena, Mojca, Tomo in seveda jaz smo se zavestno odločili, da ne bomo doma in barvali pirhov. Tokrat je bil v naši sredini tudi mladenič Andrej, ki je za naš izlet izvedel iz dnevnega časopisa in bo mogoče v kasnejši fazi postal tudi naš član.

Dobro razpoloženi šofer Jože nas je s kombijem odpeljal najprej po avtocesti do Unca, nato pa smo po stari poti nadaljevali pot do Planine, ter manj znanih, toda zelo prijetnih vasi Lohača, Strmca in Studeno. V zadnji vasi smo se ustavili in pričeli z naših pohodov. Za spodbudo nam je šofer ponudil še šilček ohlajene kačje sline z limono.

Vodnik nas je opozoril, da izgleda vrh nizek in, da se nam morda zdi, kot da je dlani, čeprav je visok 1019 m, vendar se bomo do cilja še pošteno upehali. Res je bilo tako. Že po desetih minutah hoje smo morali sleči odvečna oblačila. Nato se je pričela naša kolonica trgati. Hitrejšim je vodnik dovolil, da so pospešili korak, ostali z manj fizične moči pa smo se večkrat ustavili za trenutek ali dva.

Pot je bila precej razgledna in ob pogledu nazaj je nudila čudovit pogled v dolino, čeprav vreme ni bilo tako lepo, kot je bilo napovedano. Tik pod vrhom so na nepokošenih travnikih cveteli beli žafrani in pravi zvončki. Po dobri urici naprezanja smo prišli do prvega cilja, to je cerkvice Sv. Lovrenca, ki je skrita v sedelcu okoli 40 m pod vrhom gore. Notranjost smo si lahko ogledali le skozi visoko vzdano zamreženo okno. Na klopci pred cerkvico smo se okrepčali in odžejali.

V bližini je bilo veliko zeli, ki je spominjala na čemaž, vendar nismo bili prepričani, da gre za pravo rastlino, zato je kljub želji nismo natrgali.

Okrepčilo pred osvojitvijo vrha gore Sv. Lovrenc

Nato smo nadaljevali pot do vrha, kjer nas je čakal markirni kamen s pečatom. Pred našimi očmi se je odprla celotna Postojnska kotlina z okoliškimi hribi, na levi strani Špilnik, na desni pa lep pogled na Nanos.

Markirni kamen na vrhu gore Sv. Lovrenc

Ko smo se naužili lepot pokrajine smo se pričeli spuščati v dolino po drugi krožni poti,

ki je vodila v smeri vasi Gorenje. Pot nas je vodila po kraških travnikih in redkim gozdom. Ko smo prišli do lovske kočice, smo do našega cilja hodili le še po zložni makadam poti. Šofer nas je v vasici že čakal in ponovno ponudil kačjo slino, tokrat, da se ne bi prehladili, saj smo bili prepoteni. Domačin, ki nas je ogovoril, nam je povedal za novo krajšo, sicer makadam pot, ki vodi na Kalce. Po krajšem pregovarjanju in razmisleku smo izziv sprejeli. Ob odlični navigaciji Viharnikov smo po približno petnajstih minutah vožnje brez težav prišli na pravo asfaltirano pot. Postanek smo naredili v gostilni »Stara pošta«, kjer smo se dokončno okrepčali pred povratkom domov.

Ko smo po stari poti vozili proti Ljubljani se je utrnila misel, da bi lahko mimogrede obiskali še našo bivšo predsednico Heleno. Marinka se je spomnila tudi, da je prav pred dnevi imela rojstni dan. Na Vrhnikih smo imeli nemalo težav z iskanjem priložnostnega darilca, saj so bile vse trgovine že zaprte. Na koncu nas je rešil naš najboljši trgovec z gorivom. Helena nas je bila zelo vesela, povedala pa je tudi, da je pred dobrima dvema tednoma dobila še drugo vnukinjo ki nam jo s ponosom pokazala. Po krajšem postanku pri njej, smo se še zadovoljnejši kot prej vračali proti Ljubljani in zaželeli, da se v kratkem zopet vidimo.

Nevenka Kanduč

Naravovarstveni kotiček

Zdaj je čas za čemaž

Čemažu pravijo tudi medvedji česen ali medvedja čebula in sicer zaradi tega, ker se medved najprej po dolgem zimskem spanju posladka oziroma okrepča z zdravilnim okusnim čemažem.

Ima veliko zdravilno moč, v mladih listih ima ogromno C-vitamina, sestavine ki vsebujejo žveplo pa delujejo kot naravni antibiotik. Iz njega lahko pripravimo spomladi pravo zdravilno kuro. Čisti kri, črevesje, želodec in pljuča, znižuje krvni pritisk, zmanjšuje možnost za poapnenje žil in količino maščob v krvi. Tudi sok, ki ga stisnemo iz sesekljanih čemaževih listov, celi trdovratne rane.

Čemaž so uporabljali že Rimljani, ki so ga imeli raje kot česen. Česen je bolj začimba, medtem ko je čemaž hrana, ki ga uporabljamo za juhe, prikuhe, namaze in solate.

Užitna je cela rastlina. Najprej nabiramo mlade liste, nato cvetne popke, pozneje cvetke, poleti in jeseni pa drobne čebulice. Ko čemaž odcveti, listi niso več uporabni.

Kaj vse lahko pripravimo iz čemaža? Nasekljanega damo lahko k skutii, kisli smetani, maslu in majonezi. Cvetke in liste lahko nasekljamo, za dve do tri ure namočimo v mleku in pijemo po požirkih. To je daleč najboljša kura za čiščenje telesa.

Čemaž lahko shranimo za zimo in sicer tako, da narežemo lističe, po plasteh naložimo v kozarce, vmes potresemo grobo mleto sol in zalijemo z oljčnim oljem in zapremo. Popke lahko vložimo podobno kot kapre v kisu, ki so pa mnogo bolj okusnejši. Čebulice pa vložimo v oljčnem olju.

Rastlino lahko posadimo tudi v vrtu in sicer takrat, ko se že začne sušiti. Odganja mrčes v zraku, škodljivce v zemlji in še popestri gredice.

Čemaž (*Allium ursinum*), vsestransko uporabna rastlina

Torej se bomo odpravili na prijeten spomladanski sprehod v gozd in združili prijetno s koristnim. Moramo pa biti previdni, da ne bomo zamenjali liste s šmarničnimi in strupenimi jesenskimi žefrani. Čemaževi listi imajo daljši pecelj in so bolj ovalni od žefranovih, listi šmarnice pa so bolj suličasti. Naredite nekaj za svoje zdravje in si naberte čemaž za vse leto.

Breda Jančar

Obvestila in pisemski kotichek

Pišite nam ...

Kot ste verjetno opazili, je dobila tokratna številka našega glasila nekoliko spremenjeno podobo. Namig za spremembo je prišel iz vrst viharnikov, ki so doslej skrbeli za urejanje in izdajo glasila, nov uredniški odbor pa je sugestijo sprejel.

Nekaterim članov sprememba mogoče ne bo všeč, drugim bo, tretjim bo mogoče vseeno, le da so dobro informirani. Kakorkoli že, če ne bo preveč kritik, bomo ostali tudi pri naslednjih številkah glasila pri konceptu, kot je zasnovan v glasilu, ki ga imate v roki.

Da bi bilo naše glasilo še zanimivejše in da bi ga radi vzeli v roke, je oz. bo odvisno od nas članov društva. Zato pozivam vse člane, da čimbolj tvorno sodelujemo pri oblikovanju same vsebine. Sporočite nam, katere informacije bi radi v glasilu prebrali, pišite nam o udeležbah na izletih, o prijetnih in manj prijetnih izkušnjah, skratka o tem kar bi radi, da tudi drugi zvedo.

Vsi tisti člani, ki ne uporabljate računalnika, napišite prispevek v dobri stari klasični obliki in ga pošljite na moj naslov. Rade volje ga bom pretipkala in poskrbela za objavo. Članom društva, ki sicer uporabljajo računalnik, ne pa tudi elektronske pošte pa predlagam, da mi prispevke posredujejo na disketi, ki jo bom po uporabi vrnila naslovniku. Potrebni naslovni za posredovanje pošte so razvidni na prvi strani glasila.

Pobuda je dana, sedaj je vrsta na vaši strani, drage viharnice in viharniki.

Urednica